

Kedves Névtelen Testvérem az Időben!

Valahol e világ s a másik határán, hol az éj csöndje hangosabb minden szólamnál, megálltam. Nem az út végén – csupán egy pillanatra. Megálltam, mert rád gondoltam.

Nem ismerlek. Nevedet sem tudom. De ismerem az érzést, amely ott ülhet benned most: a bizonytalanságot, mikor nem tudod, merre tartasz, s azt sem, ki vagy. Mert én is voltam ott. Talán még most is ott vagyok.

Tudnod kell: én, Csongor, kerestem. Mindenemet feltettem egy kérdésre: „Miért él az ember?” – s választ reméltem az örömtől, az élvezettől, a tudástól, s a hatalomtól. Mind gyönyörű fátyolt lengettek felém – s mikor elértem őket, semmi sem maradt belőlük, csak a szél üres zúgása.

És akkor jött Ő – Tünde –, ki nem ígért semmit, csak ott volt. Nem kínált bölcsességet, sem hatalmat. Csak nézett. És én már tudtam: a válasz nem ott van, ahol kerestem.

A boldogság nem diadal. Nem végállomás. A boldogság egy pillanat, melyben nem akarsz máshol lenni. Egy szempár, amely tükröz. Egy kéz, mely nem vezet, de veled tart. S az élet értelme nem más, mint keresni ezeket a pillanatokot – s mikor megtalálod, merni bennük maradni.

Te, ki most e sorokat olvasod – kérlek, ne siess. Ne hidd, hogy minden kérdésre most kell felelned. Van, amit csak az idő súg meg, és van, amit csak akkor értesz meg, mikor már túlélted.

Engedd, hogy a világ ne értsen mindig. A legszebb utak gyakran nincsenek térképre rajzolva. S mikor választhatsz – ne a könnyű utat keresd, hanem azt, amely mellett dobban a szíved. Mert lehet, hogy rögzösebb, de az a tiéd.

Ha szeretsz – ne csak vágyj, hanem figyelj. A szerelem nem önmagad tükrében csodálni a másikat, hanem letenni a tükröt, s meglátni őt igazán. Tünde nem azért fontos, mert elértem – hanem mert ő az egyetlen, aki mellett önmagam lehettem. S ez nagyobb csoda minden varázsnál.

Ne félj hibázni. Aki nem téved, az nem próbált semmit igazán. Ne félj félni. A bátorság nem a félelem hiánya – hanem a döntés, hogy annak ellenére lépsz.

És ne félj élni. Az élet nem vár. De ha keresed – ő is keres téged.

Őszinte szívvel, egy régi világból, de a Te világodhoz szólva,

Csongor, vándor az örök kérdések útján